

Izhaja

vsak četrtek, ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure popoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsako krat.

MIRA

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovec,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXV.

V Celovcu, 1. februarja 1906.

Štev. 5.

Črtice iz šolske debate zadnjega deželno-zborskega zasedanja.

(Dalje.)

„Zadužite ves verski čut v otroških srcih“ — ta vtis je napravil na nas govor g. Palla-ta, ko je izrazil zahtevo nemškega učnega jezika pri krščanskem nauku za slovenske otroke. G. Palla! dolgujete še odgovor g. Grafenauerju, ko je rekel: „pomanjkljivost našega šolskega zistema je, da se hoče proti zdravi pameti prepovedati pouk krščanskega nauka v materinem jeziku in zapovedati ta pouk v jeziku, katerega otroci ne razumejo in kateri jim tudi ne gre k srcu.“ S temi besedami se strinja popolnoma naše ljudstvo, katero pozna mož iz ljudstva, g. poslanec Grafenauer, nikakor pa ne g. Palla pri zeleni mizi. — Mnenje g. deželnega šolskega nadzornika zastran slovenščine je nam že zdavnaj znano; on slovenskim otrokom kratkoma ne privoščiti pouka v tem jeziku.

G. Grafenauer je rekel: „Moje stališče in moja zahteva je, da naj bo na utrakvističnih šolah podlaga vsega pouka materin jezik. To je edino, kar mi koroški Slovenci zahtevamo glede šole in jaz tega ne poudarjam, da bi hotel reči: mi se nočemo naučiti nemškega jezika, nikakor ne, obratno, mi trdimo to in zahtevamo, da bi se lažje in boljše priučili nemščine.“ Temu moramo popolnoma pritrditi, kakor nadaljnim besedam g. poslanca, ko pravi, „otroci sedanjih utrakvističnih šol znajo nemški, tako se glasi skoraj vsako leto v inšpekcijskem poročilu, a g. deželni šolski nadzornik nimate priložnosti zvedeti in poskusiti, so li ta poročila tudi resnična. Mehanično znajo otroci prav dobro nemški, a ko so dorastli, se pokaže, da si z nemščino čisto nič ne znajo pomagati; kar govorijo in pišejo, je v svoji celoti nezmysel. (To smo pogostokrat tudi že v našem listu dokazali. Op. ur.) — Omenim samo šolo v Prevaljah; od te šole imam spise na razpolago, o katerih morate sami, g. nadzornik, priznati in reči: ne, šola ne stori svoje dolžnosti, in to vkljub temu, da se učiteljstvo trudi, kolikor mogoče. Znabiti mislijo gospodje, da hočem učiteljstvu s tem kaj predbacivati, nikakor ne! Kajti ravno na takih šolah, kakor na pr. Pre-

valje, se isto trudi, da doseže svoj cilj; ako ga ne doseže, zapiše okrajni šolski nadzornik kot pregrešek dotičnega učitelja: vi nimate uspeha glede nemškega jezika. Sedanji gg. okrajni šolski nadzorniki za deželo večinoma niso zmožni slovenskega jezika; a vprašajte gg. učitelje, li nadzornik upošteva to, če je učitelj prisiljen, poslužiti se pri pouku tudi slovenščine. Uspeh se kratkoma zaznamuje brez ozira na jezikovni pouk, in če uspeh ni dovoljen, tedaj se reče: učitelj predpisanega učnega cilja ni dosegel in obsedi (namreč pri povišanju plače).

Gg. učitelji na utrakvističnih šolah imajo dvakrat toliko opraviti, kakor na nemških šolah. In če se bodo plače zboljšale, taki učitelji zboljšanja plač niso samo potrebni, temveč tudi vredni.“ V daljnem govoru poudarja g. Grafenauer, da učitelji na utrakvističnih šolah nimajo knjige, s katero bi mogli poučevati slovenske otroke materinega jezika. O Prešernovem „abecedniku“ se je že dosti govorilo in pisalo; od 46 slovenskih strani te „slavne“ knjige pač ni pričakovati, da bi se kdo priučil materinemu jeziku. Obžalovanja vredna je učna metoda, kakor je zdaj v navadi na utrakvističnih šolah. Obsoja se od pedagogov metoda prestavljanja, in vendar Prešernov „abecednik“ ni ničesar drugega, nego prestavljanje, s katerim se otroci mučijo. Ta metoda je orožje za uničevanje razuma in naroda. Kaj bi rekli, če bi se nemški otroci poučevali na podlagi takega „abecednika“, ki bi obsegal 46 strani nemški in potem začel s slovenščino? To bi imenovali vtikavanje v najsvetejše pravice, katerega bi si ne dali dopasti. Kar pa je enemu ljubo, je drugemu drago! G. deželni šolski nadzornik je pred leti sporečil, da nameravajo gospodje, ki tvorijo šolsko oblast, zraven „abecednika“ izdati še drugo učno knjigo, s katero bi se poučevala slovenščina in se potem pričelo z nemščino; za tako knjigo bi bili hvaležni. A do današnjega dne je ostalo to obljuba in postavnja zahteva, zgodilo se pa ničesar ni. (G. Palla, Vaših obljub smo že davno siti! Op. ur.) — Naš poslanec pride k tisti kočljivi stvari o šestletnem obiskovanju šole in o obvezni nedeljski šoli. Na ta način bi se zmanjšalo število učiteljev. Učiteljstvo pri tem ničesar ne bi izgubilo, kajti tisti, ki bi ostali, bi se vdali z vso ljubeznijo svojemu poklicu in vrh tega bi se lahko prav dobro plačali, ne da bi bilo treba delati

dolga 400.000 — skoraj pol milijona kron, ljudstvo pa bi dobilo dostojno izobrazbo.

G. Grafenauer omeni šolo v Tinjah in graja dejstvo, da se je tam celo skrajno skromni Prešernov „abecednik“ prepovedal; čeravno g. poslanec ne smatra g. nadučitelja Stotz-a za svojega pristaša, vendar mu pripozna več dostojnosti nego mlademu součitelju, ki hoče nositi in zvoniti veliki zvonec v Tinjah. Z raznimi učitelji je g. Stotz dobro shajal; mlade učne moči pa mislijo, da morajo tekom 14 dni staro in skušeno učno moč prekrositi. Domišljujejo si, da vse boljši razumejo nego mož, ki je v svojem poklicu osivel. Dalje pride na šolo v Apačah, kar je znano cenjenim bralcem iz „poslanega“ v zadnjem listu; pripomnimo samo to, kako se upa g. Palla drzniti, govoriti drugače, kakor stoji črno na belem na odlokih c. k. šolske oblasti.

Naš poslanec je opozarjal na razloček med deželo in mestom; ljudske šole so v prvi vrsti za prebivalstvo na deželi in vendar se mora otrok na deželi ravno isto učiti kakor otrok v mestu, brez ozira, bode li otrok to v življenju potreboval ali ne. Otroci na deželi so v prvi vrsti (to posebno poudarjamo, da ne bode potem kdo očital našemu poslancu, da ne privoščiti kmetskemu sinu „boljšega kruha“) namenjeni za kmetijstvo; torej bi ti otroci morali imeti pouk, ki odgovarja poklicu dotičnih otrok. Za kmeta je strokovni pouk ravno tako potreben, kakor za rokodelca, umetnika, učitelja. Torej dajte mladini na deželi potrebne pouka, da bode potem ljudstvo v istini strokovno in praktično poučeno in vzgojeno. — Seveda bi kdo g. govorniku ngovarjal, češ, kaj pa potrebuje ljudstvo na deželi? To naj bode tudi „kšajt“ — modro. A on misli, da imamo po deželi le preveč „pre-kšajt“ ljudi; in res jih je na deželi veliko, ki si domišljujejo, da vse vedo in razumejo, a vrh vse izobrazbe in vsega „fortšrita“ prav žalostno pridejo na psa. Dalje trdi, da je ravno šola kriva, da primanjkuje kmetu poslov; kajti fant in dekle hrepenita po mestu, ker nista stvarno in strokovno izobrazena za deželo, kar bi pač smel kmet zahtevati.

Kako pa naj bi bil tak početni pouk uravnan? Prebivalstvo na deželi potrebuje: krščanskega nauka, da zna brati, pisati in računati in v zvezi s temi temeljnimi rečmi druge pristranske, za kmeta potrebne predmete.

Podlistek.

Andrej Šustar, p. d. Drabosnjak,

kmet in posestnik

in njegov „A-Be-Ge.“

(Priobčil J. Maierhofer.)

Nadaljevanje. (Rajni o posameznih stanovih.)

1.

Eno pridgo bom za nikernim kmetom nabrav,
Pridne pa pri njih česti nav.
Pridni ima vse lepo v hiši,
O zanikernih vse slabo se sliši.

Slabe čase imamo le za ta dela,
Ker vsak kumej čaka, da je nedela,
Da se žganja napije, in prat naji,
Doma so pa žena, otroci naji.

Da li je dragota, pa le v mesto sili,
Da tam sedi in lumpa pri špili
In se špila visoko, kakor se hoče,
Doma pa ni sóli ne moče.

2.

Če pride domu, huda žena se krega,
Hudo razbija, včasih še tepé ga,
Ker tudi so žene nektere kot kače,
Ki vzamejo možem oblast ino hlače.

In slabo je možu, da se nikoli ne smeje.
Ona pa narboljše, kar je, sama sneje.
Mož se trudi na polji in v gori,
Ona pa še domače ne postori.

Najhujše pa je za enga moža,
Kadar žena druge zraven ima.

Ni gršega, kakor če žena v greh se poda,
Ni hujšega, kot življenje taga moža.

Če žena je huda kakor zverina,
Ljudi trpó tam ino živina.
Krotka gospodinja in skrbni gospodar,
To vam je pod solncem najlepši par.

3.

Naj oče vsaki svoje prav uči,
Da ne vasujejo cele noči.
Nektere ta greh tako oslepi,
Da se še štímajo in prav se jim zdi.

Oh tega greha se noben ne naveliča,
Da li ve, kako vsaki sam sebe biča:
Bo marsikateri vojak skoz to gratov,*
Dekelca pa bo šlefa, verjemi mi prijatov.

Prej so bile dekelce, kakor čista Suzana,
Zdaj se skoro sramuje, če ni spečana.
Ne jemljite v službo taga ženstvá,
Ki ne morejo biti brez moštva.

V svetem pismu berem jaz,
Kako živel je mladi Tobijas.
Kako lepo je vbogal mater, očeta!
Zdaj pa otrokom nič kaj reči ne smeta.

In slišim, da se po noči dero kot vrane,
Skoz to bodo mlade dekelce zapeljane.
Saj je že pregovor pri ljudeh,
Da se ljubiti ni več greh.

4.

Duhovniki nam morejo veliko pomagati,
Saj morjo hudo uro proč odgnati.
Njih pridige pa naj so po evanjelah
Ob praznikih ino nedelah.

* Tedaj so „pfeharji“ najrajši vtaknili take vrste ljudi v cesarsko suknjo.

Živ pokopan.

J. Vidovic.

Po poti proti pokopališču prihaja velika množica ljudi — pogrebcev. Skoro ne bi verjel, da je pogreb, vse se smeji, poje in se pogovarja, spredaj pa igra godba, kakor v pustu pri maškeradah. V sredi množice se ziblje na štirih ramah črna krsta. Štirje možje jo nesó, in glej, kako se smeji in govorijo o dedovini umrlega! Sorodnikov ni videti za krsto, prejkone niso prišli — same žalosti . . .

In veseli pogrebci so prišli na pokopališče. Globoka jama jim je zijala nasproti in čakala svojega plena. Položili so krsto v jamo, ne da bi jo blagoslovili. Pristopili so zdaj k jami tisti štirje, ki so nosili krsto, da bi vrgli na njo vsak lopato prsti v zadnji pozdrav.

Prvi, ki je vzel lopato v roke, bil je spachenega obraza, z grdimi izdajalskimi očmi, okoli ust se mu je videl satanski smeh, izgledal je skoro kakor Judež Iškarjot. Bil je nemškutar, brat umrlega. Vzel je lopato in vrgel prsti v jamo — godba pa je zaigrala „travermarš“.

Pristopil je drugi v črni suknji z zlatom našiti, okolu pasu privezano bridko sabljico. Obraz mu je bil resen, skoro pravičen je izgledal. Menda je bil zastopnik vlade. Ko je tudi ta vrgel lopato prsti v jamo, pristopil je tretji s frakom in cilindrom. Imel je precej rejen trebuh, dolge prste in ošabno so gledale njegove oči. Bil je zastopnik gosposkega nemškega naroda. Tudi on je vzel lopato, vrgel prsti v grob in se zlobno nasmejaj.

Če pa pogledamo šolska naznanila, vidimo, da mora učitelj po 14 do 15 predmetov vcepiti otroku v glavo, in sicer otroku kmetijskih staršev, ki nima tistega obzorja kakor otrok v mestu. — Če se pa zgodi, da je to obzorje večje, tedaj gre tak otrok itak v mesto, da dobi višjo in boljše izobrazbo. Na deželi, kjer bi se otroci morali vzgojevati v ljubezni do domačije, do gospodarstva, jim ni treba vedeti, kako visoko skoči tiger v Aziji in kako izgledajo opice v Ameriki in kakšne postave so. Ali mar kmetu koristi, če vse to ve, zraven pa ne zna obdelavati zemlje, da bi svoje gospodarstvo zboljšal v svoj dobiček.

Napravimo zistem na deželi kolikor mogoče preprost in dajmo dotičnim otrokom to, kar lahko prebavijo in si prisvojijo; kajti če je želodec prenapoljen, tedaj je truplo leno, in če je um prenapoljen, tedaj je tudi duša lena. Kakor more človek le to použiti, kar more prebaviti, tako se naj otrokom tudi ne nudi več, kakor morejo razumeti.

Draga „Deželna zavarovalnica“.

V nemško-narodnih listih se nahaja poročilo, da je deželna zavarovalnica pričeni od 15. decembra tarife tako zvišala, da so zavarovalci kar — osupnjeni! In poroča se, da so druga zavarovalna društva se obvezala, tarife ravno tako zvišati — razun enega zavarovalnega društva: „Grazer Wechselseitige“ ostala je na stari stopnji.

Vsenemški listi pišejo: Takega povišanja nismo pričakovali; bilo je mnogo posestnikov, ki so hoteli zanaprej svoja posestva zavarovati pri deželni zavarovalnici, zdaj si bodo tako zavarovanje šele dobro premislili.

Deželna zavarovalnica dela z veliko izgubo — na deželne stroške, ki jih plačujejo davkoplačevalci. Zakaj se dela toliko izgub, ne vemo. A pri zadnjem deželnozbornem zasedanju so krščansko-socijalni poslanci prisilili deželni odbor, da je po svojem zastopniku poslancu Hönlingerju pripoznal, da so nekemu uradniku dali 20.000 kron — da je odšel! Bil je tako slab uradnik, da se ga ni moglo rabiti, zato so mu dali tisti denar, da so se ga iznebili. Če se v obče tako gospodari, kaj čuda, da gre vse narobe.

Kaj neki zdaj nemškonarodni gospodje mislijo, da so tarife pri zavarovanju kar za 50% zvišali! In kakor je iz poročil videti, ali vsaj se da stvar tako tolmačiti: deželna zavarovalnica je dala povod, da bodo tudi drugi zavarovalni zavodi tirjali višjih premij. Tako izgleda nemško-narodno socijalno delo! Proč od take stranke, pri durih ven s takimi oskrbniki ljudskega premoženja!

Koroške novice.

Predpustna veselica. Kakor smo že zadnjič poročali, priredi narodna čitalnica v Celovcu svojo predpustno veselico dne 14. svečana. Kakor se nam poroča, bo vojaška godba igrala samo

Pristopil je še četrti, suh možiček, z nedolžnim, skoro neumnim obrazom. Videlo se mu je, da je mnogo trpel, da ni bil nikdar svoj gospod. Bil je tudi brat umrlega, Slovenec, ki sicer v svojem srcu ni zatajil svojega rodu, a na zunaj se ni upal pokazati svojega prepričanja; bal se je Nemcev in je hodil pota, katera so mu kazali nasprotniki iz same bojazljivosti in ponižnosti pred gosposkim nemškim narodom. Tudi ta je vzel lopato in vrgel prsti na krsto svojega brata.

Za njimi se je vsula cela množica pogrebcev k jami, pograbila za lopate in metala kamenje in prst v grob, dokler ni bil zasut. Med tem pa je igrala godba. In pogreb je bil končan, koroški Slovenec pokopan . . . !

Na grob so postavili spomenik z napisom:

„Tukaj počiva koroški Slovenec.“

Delaven rod je bil in bistroumen, a prepohleven in ponižen. Ni se zavedal svoje narodnosti, zavoljo tega ni bil vreden, da bi dalje živel!

Naj v miru počiva!“

In šli so si delit zapuščino umrlega, lepo rodovitno zemljo. Kdo jo bo podedoval? In nemškutar je vstal in zahteval zapuščino za se. Saj je on brat umrlega in je tudi največ pripomogel k njegovi smrti; zavoljo tega naj se mu prepusti vsa zapuščina ali vsaj večji del. A njegovemu zahtevanju se je zakrohotala cela množica in se zlobno zasmejala. In vstal je zastopnik nemškega naroda s frakom in cilindrom, povzdignil svoje roke z dolgimi grabežljivimi prsti ter začel govoriti:

„Kaj takega si upa zahtevati nemškutar, da bi mu prepustili zapuščino umrlega! On, iz-

ali pa vsaj večinoma slovanske komade. Spored še sicer ni trdno določen, ali kolikor smo izvedeli, je na sporedu pozdravni nagovor, petje kvarteta in petje zbora slovenskega delavskega društva. V prvi sobi bo poskrbljeno za popolnoma neprisljano domačo zabavo, pri kateri bodo udeležence kratkočasili vrli celovski tamburaši. Pripravljeno bo tudi vse, da se bo dobilo prigrizka in pijače. Nadalje je na sporedu lepoto tekmovanje, ki bo gotovo zanimalo vse udeležence. K plesu bo igrala vojaška godba. Nadejamo se, da udeležba iz mesta in dežele ne bo zaostala za lansko. Veselični odbor.

Od vrbskega jezera. (Zavarovanje z o-per ogenj.) Kmetje so v tukajšnji okolici in gotovo tudi drugod zelo ogorčeni, ker so naša deželna zavarovalnica in drugi zavarovalni zavodi tako visoko navzdignili zavarovalnino. Tu so se nemško-nacijonalci, po domače liberalci, v katerih rokah je zavod, zopet enkrat pokazali, kakšni prijatelji da so kmetom. Prej da je ustanovila dežela svojo zavarovalnico, so ljudi vabili ter rekli, da bo zavarovanje kmetu v korist, ker bo nizko, zdaj ko jih je že večina pristopila, pa zavarovalnino skoraj na četrti del navzdignejo. Pa ne le to, še večja hudobija je, da je deželna zavarovalnica pregovorila tudi druge zavarovalnice, da so poskočile z zavarovalno svoto. Učitelje, ki imajo skoraj povsod zastopstvo deželne zavarovalnice, plačujejo od tega denarja visoko, zato da delajo tudi drugod pri volitvah in politiki za liberalno stranko, — kmet pa naj plača. „Mir“ je že enkrat pisal, kako je deželna zavarovalnica tistega Hanela, ki svoje službe ni bil zmožen, povzdignila do časti ravnatelja (direktorja), in ga potem poslala v pokoj z veliko odpravnino. Kdo pa je kmeta vprašal, koliko naj Hanelu dajo odpravnine, katere sploh ni zaslužil, — saj ima svojo plačo od kmetijskega denarja. Tako razsipavajo denar, kmet pa naj plača. Kmetje ne vemo, kaj nam je zdaj storiti. Pripravljene smo, odstopiti od deželne zavarovalnice. Zato blagovoli naj nam „Mir“ svetovati, h kateremu zavodu naj pristopimo. Menda graška „Wechselseitige“ ni navzdignila zavarovalnino, ali ne veste razven te kake slovanske zavarovalnice? Kako je s „Croatio“? Več kmetov.

Iz Holbič pri Škofljah. (Ogenj.) V torek, dne 16. prosinca, popoldne je začel goret leseni skedenj Jožefa Perdaherja, p. d. Žedermanovega. Ali je bil ogenj podjan, ali je zanetil hišni otrok ali se je vžgala metla, s katero je gospodinja pometala pepel iz peči, ko je pekla kruh, se ne da dognati. Sreča je le bila v nesreči, da ni bilo vetra, sicer bi pogorela cela vas. Škofiška požarna bramba je prihitela na pomoč, a gasilni stroj je bil zamrznjen, tako da so ga morali šele greti s kropom, da so mogli gasiti.

Udmat pri Podravljah. Da so v skočidolski fari nekateri prav marljivi razširjevalci ptujškega „Štajerca“, s katerim še mislijo držati po konci že na pol gnilo nemškutarstvo, temu se ni tako zelo čuditi, saj ta list je prav dobro došel, ker zna tako spretno udrihati po duhovnikih, po veri in po vsem, kar je narodno-slovenskega. Pred kratkim se jim je posrečilo spraviti to „giftno kroto“ doli v vas Udmat, kjer bo sedaj kvakala in pro-

dajalec svojega rodu, svoje krvi, izdajalec svojega brata, katerega je on sam pomagal spraviti v zgodnji grob! Ali ne ve, kaj se spodobi izdajalcu? Judež Iškarijot se je sam obesil, njega bomo pa mi! Dal se je zapeljati — neumnež — ni vedel, kaj nameravam mi! Bil je ponosen, če smo ga mi slavili in se mu dobrikali. Ni hotel vedeti, da mu je Slovenec brat, zatajil ga je, a danes se izda za brata Slovenca! Nesramnež, neznačajnež! Proč z njim! Zdaj ga ne potrebujemo več! Zapuščina umrlega je naša, mi smo najbližnji sosedi! Zakaj smo se trudili in delali dolga leta, da ugonobimo, da spravimo v grob koroškega Slovenca? In zdaj, ko smo to dosegli, naj bi prepustili lepo zapuščeno zemljo komu drugemu? Ne, ne! Cela Koroška je zdaj naša last, prizidan je zopet en del mostu do jadranskega morja! A zdaj, ko smo dosegli to, ne smemo počivati, naprej, naprej čez Karavanke . . . !“

In množica je začela ploskati in vpiti: „Bravo, bravo! Von der Ostsee bis zur Adria . . . !“

Nemškutar pa je izginil in kakor Judež Iškarijot se obesil na bližnjem drevesu . . . Tisti bojazljivi, pohlevni Slovenec pa je prosil miloščine pri Nemcih, se zariil v svoji koči in nekega dne je tudi on izdihnil svojo bojazljivo dušo . . .

Pogrebci pa so se veselili in se pogovarjali o umrlem, kakor je pač navada po pogrebi.

„Priden rod je bil, da, v potu svojega obraza je obdeloval svojo zemljo in mi smo imeli od tega največ dobička! Bistroumen je bil, skoro bolj kot mi, a svoj um je porabil večinoma v našo korist! Pohleven je bil, da, prepohleven kot jagnje in mi smo ga vodili, kakor smo hoteli. Šel je za nami,

dajala svojo neizmerno modrost. Starši! bodite pametni in zavoljo svojih otrok ne trpite takih listov v vaših hišah.

Vam dobro hoteč prijatelj.

Na Stopici. Dne 24. t. m. je bilo v Beljaku zborovanje, katerega je sklical načelnik užitninskega davka. Ni moj namen tukaj poročati, kaj so razpravljali. Na kratko povedano, hočejo v Beljaku vse gostilničarje in druge, ki prodajajo vino na drobno, vpisati, namesto da isti plačajo v pavšalu, da na ta način doženejo, koliko v resnici posameznik razproda in koliko bi moral plačati užitninskega davka. Ali nekaj drugega hočem povedati. Neki govornik je v svojem govoru upletel predmetje na slovensko stran. Zdaj se že bolj imenuje „laško predmetje“, ker vodi tu cesta proti Laškem. Prej vedno in tudi zdaj še pogosto se je imenovalo slovensko predmetje in govornik je med drugim rekel: Ein Wirt in der „windischen Vorstadt“. Te besede so pa razkačile nekega nemškutarja, piše se „Dermutz“, p. d. pri „Pöckcu“, tako da se kar ne more pomiriti. To je vendar čudno, da se nemškutar nad tem razjezi! Ali stvar je naravna. On hoče biti Nемеc, v resnici pa je le „bindišar“ in tudi ostane do svoje smrti in mu vse nič ne pomaga. Ali da mu vrže to pristen Nемеc indirektno v obraz, to je Pöckca, našega „Windischgermana“ pa vendar malo vgriznilo. Torej Pökič, ostani to, kar si, namreč Slovenec in potem te ne bode tako bolelo, ako te kdo imenuje „Windišer“, ker v resnici tak le ostaneš. Mi poštene Nemce spoštujemo, ali spoštujemo tudi sami sebe, potem bodejo spoštovali Nemci tudi nas. Ljubi Pökič, bodi pameten, ostani to, kar ti je povedal indirektno ta Nемеc pri zborovanju, namreč „Slovenec“, saj imaš svoj dobiček pri gostilni in pekariji ja vendar tudi le od Slovencev. Če bi čakal na Nemce, bi bila prokleta prazna mošnja! Nemško pa mi tudi znamo.

Št. Jurij na Zili. Novo leto pri nas začnemo v znamenju vislic. Dne 5. januarja se je vsled slaboumnosti obesil kočar Andrej Sleik. Dne 20. januarja zjutraj se je zopet bliskoma raznesla žalostna vest, da si je Janez Miklauč, kmet in tesarski mojster v Dulah, v svojem stanovanju z vrvjo vzel življenje. Zjutraj je vstal, okrmil konje, na to je storil zločin. Vzrok je pijanska blaznost in iz nje nastale neugodne družinske razmere. Vražji alkohol, ki ima pri nas mnogo zvestih častilcev in sipa v marsikatero družino spor in pomanjkanje, je zopet dosegel popolno žrtev!

Apače. (Nekaj iz naše šole.) Pripoveduje se, da se naroča otrokom pri klicanju odgovarjati s „hier“ in ne več, kakor je vsem zastopno, s „tukaj“. To jo imamo zdaj šolo! Otroci se bodo zanaprej učili zaničevati jezik, ki ga jih je mati učila, — svoj materni slovenski jezik. Ali je res to namen šole? — In ti slavna c. k. šolska oblast, ki bi imela biti pravična vsem narodom, k temu molčiš?! Ali smo se radi tega trudili za šolo, da bode zanaprej mladino domači hiši odtujevala? Treba bo odločno stopiti na noge ter se postaviti v bran proti ponemčevanju tam, kjer ga treba ni; krajni šolski svet stori svojo dolžnost!

kamor smo hoteli, kakor jagnje, volka ni bilo v njem! In največja sreča za nas, ni se zavedal svojega rodu! Kako je spoštoval naš jezik, svojega pa zaničeval; rabil ga je le doma, med nami se ga je sramoval! In kako lahko si ga pridobil na svojo stran! Treba mu je bilo le kaj obljuditi, pa je šel za teboj, kot psiček! Akoravno pa je bil tako miroljuben, da nam ni skrivil nobenega lasu, je vendar dobro, da ga ni več! Ta lepa zemlja, njegova last, ah, po tej smo hrepeneli! Zdaj jo imamo za vselej! Uresničile so se naše vroče želje in kako lahko bomo zdaj šli čez Karavanke do lepe Adrije! Naj v miru počiva naš sosed koroški Slovenec!“

Ah, koliko lepih besed se je govorilo o umrlem koroškem Slovincu in nekaterim so se celo pcedile debele solze po licih. Seveda smrt naredi včasih iz največjih sovražnikov najboljšje prijatelje!

V grobu pa je ležal koroški Slovenec. Ali ni še umrl, pokopali so živega! In kdo bi se temu čudil? Saj je spal tako dolgo in tako trdno, ni se dal prebuditi. Kaj čuda, da so mislili da je mrtev in so ga pokopali . . .

Ponočna luna je obsevala križe na pokopališču in zvezde so migljale. Vse tiho na okrog. Bližala se je ura mrtvih. Težko kladivo cerkvene ure je udarilo na veliki zvon.

Ena — dve — tri — dvanajst! In mrtvi so vstali in začeli plesati po pokopališču, da so šklefetale kosti. Koroški Slovenec se je zbudil . . . Oh groza! Kje je? Ne more se ganiti v tesni postelji . . . !

Živ pokopan — živ pokopan! Gorje! Prepозno se je zbudil! Ni več pomoči!

Timenica. (Kam gremo?) Zadnjič sem poročal, da je pogorel Bricejev skedenj v Virnivasu. Sumijo, da je zažgal 17 letni R. Wute, ker je poprej grozil, da mora pogoreti pri onem in še nekem drugem posestniku; tudi je v jeseni zažgal neko pohištvo v Otmanjah, kar je sam priznal. Orožniki so ga že odgnali. Je li v tem slučaju kriv ali ne, še ni dognano, pa resnica je, da je fant prava nadloga za naš kraj, zane-marjen postopač, ki noče delati in rajši strada, kakor bi delal, in ki že davno zasluži, da ga vtaknejo v prisilno delavnico. Še ni dolgo, kar je bil obsojen drug fant, tudi šele 16 let star, na 6 mesecev ječe, ker je ukradel 400 kron, katera je do malega vse zapil in zaigral s prepovedanimi igrami. To je naša mladina, mladina, ki vzbuja v človeku opravičen strah. In kdo so ti mladi zločinci? Nezakonski otroci. To so one srote, ki vzrastejo brez prave vzgoje, pridejo v šolo vsi podivjani in popačeni, ki so prava kuga za šolsko mladino in, ko dorastejo, huda nadloga za občino. In takih pri nas ni malo. V preteklem letu je bilo izmed 27 porodov le 12 zakonskih in 15 nezakonskih. Nenravnost se tukaj grozno razširja, zakon se le še malo časti in za vero ljudem več ni. Duhovnik ima v cerkvi vedno manj dela, zato imajo pa žandarji dosti več opravka. To so reči, ki dajo človeku misliti. Omenimo le še, da „Mir“ gotovo ni pri nas nobenega popačil, ker ga dobivata le duhovnik in eden cerkveni ključar.

Dobrlivas. Blizu Dobrlevasi nas je mati Slava rodila. Krasna jezera nas obdajajo, temnozeleni gozdovi se razprostirajo okrog in okrog naših vasic. Zgodaj nam prisije solnce, ko je še pod nami poltema, in gosta megla pokriva po poletnih jutrih naše sosedne kraje, a pri nas sije rumeno zlato. In kako krasno žarijo na jugu ob solnčnem zahodu naši velikani! Gotovo lep kraj je to. In kakor je kraj vesel, tako smo tudi mi veseli in prav radi katero zapojemo, ki nam iz dna srca prihaja. Toda ne moremo pa biti prav zadovoljni z našim petjem; radi zabavamo k veselici — seveda samo k slovenskim in poštenim — in tam čujemo krasno petje izvežbanih pevcev. In tudi mi bi radi tako znali. A nimamo nobenega izvežbanega pevca med nami, ki bi nas učil in vodil. In že smo mislili, da se nam ta želja nikoli ne izpolni, kar slišimo pred kratkim, da se snuje v Dobrlivasi bralno društvo. In takoj šine enemu mladeniču dobra misel v glavo, ali bi ne bilo mogoče, da bi se ustanovilo „izobraževalno društvo“, ki bi se delilo v pevsko in bralno društvo, ali kakor bi že kazalo, samo, da bi se udje tudi v petju vadili. In mislimo, da bi se to lahko zgodilo, ker imamo izvrstnega organista. In gotovo bi marsikatero fanta petje veliko bolj zanimalo kot pa branje, in marsikateri bi samo zaradi petja k društvu pristopil. Prepričani smo, da bi na ta način društvo uspevalo in cvetelo v korist udov in celega okraja. Sicer pa obilo sreče pri ustanovitvi! Več fantov.

Št. Rupert pri Velikovcu. (Nove jaslice.) O minulem božičnem prazniku dobila je naša župnijska cerkev nov kinč, namreč nove, zelo krasne jaslice, ki so tako obširne, da zavzamejo

Pokopan za večno!

In kesal se je koroški Slovenec, da je spal tako dolgo, da se ni dal zbuditi, ko je bil še čas . . . Ah, vse bi se dalo še popraviti, delal bi pokoro za svoje narodne grehe, izogibal bi se jih . . . Nikoli več bi ne zaničeval svojega jezika, nikjer bi se ga ne sramoval več, nastopil bi povsod za svoje svete pravice, ne dal bi se več zapeljati od nemškega hudobnega duha. Vse bi poravnal, postal bi čisto drugačen, Slovenec z dušo in telesom! A groza, ni več mogoče! Ura je že odbila dvanajst, ura mrtvih je napočila, slišal je že šklefetanje belih kosti . . .

Ah, kako žalostna, nečastna smrt in vsega je kriv on sam!

Dragi koroški Slovenec! vzdrami se vendar enkrat, daj se prebuditi iz smrtonosnega spanja! Glej, še je čas, vzbudi se! Ne čakaj več, dokler ne bo pozno! Kazalo ure že kaže na enajst, še malo časa in ura bo odbila dvanajst, ura mrtvih bo napočila! Ne spavaj dalje, da tvoji nasprotniki ne bodo mislili, da si že mrtev in te pokopljejo živega! Ne vidiš, da komaj čakajo tvoje smrti, da bi stegnili svoje grabežljive roke po tvoji zemlji in nasitili svoje nikoli site trebuhe!

Torej, koroški Slovenec, vzdrami se, vzdrami, dokler je še čas!

skoraj ves stranski altar sv. Antona, kjer so se postavile. Jaslice so 142 cm široke, 65 cm globoke. Zelo umetno je napravljen hlev, ki se nahaja v razvalinah, krasno slikano je ozadje tvo- reča visoka stena predstavljajoča mesto Betlehem. Jaslice krasi 13 iz lesa izrezljanih in lepo slikanih 20 cm visokih podob in 13 živali. Silno ljubeč je Jezušček v jaslicah na ovsnih slami ležeč. Jaslice so se naročile pri tvrdki Heindl na Dunaju in so stale 214 kron. Neimenovana blaga dobrotnica je v ta namen podarila 100 kron, nekaj so darovali drugi dobrotniki in ostanek je dodala cerkev. Farani so novih jaslic zelo veseli. Vsak praznik in nedeljo obdajo jaslice v velikih trumah, v gorečo molitev zamaknjeni. Vsem blagim dobrotnikom izrekam presrečno hvalo. Bog plati stoterno!

Krčanje. Podpisani naznanjamo, da je tukajšnji krajni šolski svet danes, dne 21. januarja, v svoji seji sklenil č. g. Francu Treiberju izraziti sledečo častitko: „Velečastiti gosp. France Treiber, predmestni župnik, kanonik, katehet in šolski vodja v Št. Rupertu pri Velikovcu! — Podpisani krajni šolski svet je sklenil v svoji seji dne 21. januarja 1906 s peterimi glasovi, Vam, velečastiti gospod razodeti svoje prirsčne častitke povodom Vaše izvolitve in potrditve kot novega uda okrajnega šolskega sveta velikovškega. Bog Vas živi in blagoslovi Vaše delovanje v prid teptanega in preziranega kmetijskega prebivalstva na Koroškem!

Krajni šolski svet na Krčanjah, dne 21. januarja 1906.

Kolman Höberl, Janez Nedved, načelnik, namestnik.

Šmihel pri Pliberku. (Ženitovanje.) „Ojset“ smo imeli predzadnji ponedeljek pri nas. Pa to nič ni novega, nenavadno je pač bilo, da ste stali pred oltarjem dve sestri kot nevesti, vrli hčeri občespoštovane slovenske družine Cekovčeve v Podgorjih: Lojzika in Lenka. Prva je dala svojo roko in srce mlademu Putanu v Brežkivasi, druga mlademu Vavčeu v Podgorjih. Res, lepa parčka sta to bila! Bog jima daj srečo! Želim, da bi bilo njih zakonsko življenje vedno tako veselo, kakor se je začelo pri svatbi v Šercarjevi dvorani. To bi bilo gotovo tudi prav „tež široki rjušnici“, da bi še večkrat mogla svate umivati s sladkim vincom.

Vidnavas pri Pliberku. (Usiljenec.) Juhu! Kar naenkrat smo postali liberalci! V vsako hišo dobivamo „Štajerca“, to se pravi, pride kar sam. Kdo ga je poklical, kdo ga bo plačal, še ne vemo: mi gotovo ne. Le tisto vemo, da ga bomo vsi, kar nas je poštenih slovenskih kmetov, počastili, seveda kakor zasluži. „Krota“ naj gre v blato, na gnoj! Pa ne, še gnoj bi nam pokvaril in plevel zasejal še na njive in travnike. V peč ž njim, samo paziti je treba, da ne bo preveč smrdelo! Toda, ljubi moji pošteni sosedje, še nekaj boljšega bi vam svetoval. Veste kaj, hranimo si te vsiljene „štajerske cunje“ lepo na kup in potem zakurimo ž njimi tistemu, ki je tako dober bil, da jih je nam naročil. Morebiti mu bo vendar enkrat med „bindišarji“ prevroče postalo, da bo svoje pete odnesel kam drugam.

Kazaze. (Šolske razmere.) Tukajšnji krajni šolski svet je na splošno željo faranov prosil c. kr. okrajni šolski svet v Velikovcu, naj nastavi na tukajšnji enorazrednici stalnega, slovensčine zmožnega učitelja, ali začasno sedanjega g. župnika Jožefa Kukačko. Vsak je trdno pričakoval, da bo c. k. okrajni šolski svet v Velikovcu vsled pomanjkanja slovenskih učiteljev izročil tukajšnjo enorazredno šolo g. župniku. Pa glej spaka! Sklenilo se je, da vse ostane pri starem; namreč ponemčevalo se bo še naprej na vse pretege. Prošnja za redni pouk, ki bi ga prevzel g. župnik in ki bi se vršil na edino pametni podlagi slovenskega jezika, se je odklonila in okrajni šolski svet tolaži ali prav za prav za nos vodi krajni šolski svet z obljubo, da se razpiše mesto učitelja na tukajšnji šoli, akoravno že ve, da ne bo nobenega prosilca. Zakaj pa jih je tako strah pred sedanjim g. župnikom? Gotovo nič drugega, kakor da bi bilo konec ponemčevanja otrok. To je glavna napaka pri tem g. župniku. Najbrž c. kr. okrajni šolski svet ni še pozabil njegovega dopisa iz Koprivne, ko je pred štirimi leti kot provizor prostovoljno vsak dan poučeval in je podpore prosil, pa se je rajši odpovedal vsaki podpori, kakor da bi se vdal ponemčevalnemu zistemu, kar se je od njega zahtevalo. — Pričakujemo, da farani ne bodo prej mirovali, dokler se ne ustreže njihovi pravični zahtevi. Vsi so že sami tudi uvideli, da sedanja ureditev šole ne more roditi zaželjenih uspehov. Krajni šolski svet more biti prepričan, da mu bodo vsi starši hvaležni, če se z vsemi postavnimi sredstvi loti nad vse važne stvari, kakor je za nas koroške Slovence šola. Če bi

šolska oblast imela gluha ušesa za vse prošnje, potem bi znalo biti konec potrpežljivosti in pohlevnosti slovenskih staršev. Iskali si bodo svojo pravico na drug način. Saj so se že naveličali zmiraj le molčati in — plačevati. Bog daj, da bi vsi vztrajali v tem boju za svoje po postavi zajamčene pravice in da bi ne bilo nobenega odpadnika — Judeža!

Prevalje. (Naš slovenski župan.) Piše se nam: Naš župan se da primerjati nožu, ki reže na dva kraja. Napram Slovincem, ki so ga posadili na častni njegov stolec, se kaže, kakor da je njihov, skrivaj pa vendar deluje, kjer mu je le mogoče, za Nemce. Grozno ga jezi, ker se je izvedelo, da je pri zadnji državnozborni volitvi agitiral za Seifritza, čeravno je delal na tihoma in hotel vse utajiti. Se li še sme šteti v čast, imenovati se vpričo tega dejstva slovenski župan? Jeli tak mož slovenski župan, ki je zatrjeval nekemu uradniku, da hoče delovati na to, da onemogoči študije tistemu vseučiliščniku, ki je poučeval pred volitvami kmete in jim razlagal, kateri volilni kandidat jim bo mogel v slučaju izvolitve priboriti več pravic?! — Dobili smo ta dopis in ga priobčujemo neizpremenjenega. Res žalostno, ako je resnično. Vendar pa upamo, da se bo prevaljski župan izkazal značajnega moža, kakoršnega so si predstavljali njegovi volilci.

Izmed mnogoštevilnih živilnih masti iz kokosovih orehov, ki se sedaj prodajajo, moremo vrsto „Ceres“ posebno priporočati, ki si je pridobila vsled svoje izborne, vedno enake kakovosti v najkrajšem času povsod prijateljev in se ne rabi samo v kuhinjah najimovitejših krogov, temveč vsled svoje nizke cene tudi v najubožnejših rodbinah.

Z dežele. Naša slavna deželna zavarovalnica proti ognju se ne ozira na nas tretjino Slovincem v naši deželi. To dokazuje sledeče. Neki kmet je pristopil po zastopniku k omenjeni zavarovalnici pod pogojem, da se ozirajo na njegovo malo in pravično zahtevo, mu pošlji slovensko polico in tablico. Kar mu kratkomalo pred kratkim pošljejo polico in tablico vse v lepi nemščini pisano z opazko, da njegovi želji ne morejo ustreči, ker nimajo slovenskih tiskovin in občujejo le nemški. Torej pozor, slovenski kmetje, za vas nimajo nobenih priprav, da bi vam mogli vaši najmanjši pravični zahtevi ustreči, oziroma nočejo jih imeti.

Gradec. Podružnica beraškega kluba je nabrala spet 1950 beličev, z odposlanimi 1063 beliči tedaj do sedaj 3013 beličev za šentjakobsko šolo. Novi častni člani so: g. Jože Žaže v Prevaljah in gg. kaplana Ferdo Lavrinc in Andrej Glinik v Prevaljah in jurist F. Janžekovič. Podružnica je imenovala g. okrajnega sodnika v p. Fr. Hrašovca, ki je 30 let služboval med nemškimi Korošci in z vso obitelji vseeno ostal trden Slovenec in je še sedaj vedno naklonjen slovenskim koroškim dijakom, ter je tudi podaril podružnici za šentjakobsko šolo 10 kron, svojim carjem in častnim predsednikom.

Društveno gibanje.

Vabilo. Podružnica sv. Cirila in Metoda za Kotmarovas in okolico priredi v nedeljo dne 4. svečana 1906 ob 1/2 4. uri popoldne svoj letni občni zbor pri Sivici v Vrštivasi pri Žihpoljah po sledečem sporedu: 1. Nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnika in blagajnika. 3. Sprejem in vpisovanje udov. 4. Volitev novega odbora. 5. Razni govori in nasveti. — Po zborovanju prosta zabava s sodelovanjem slov. tamburaškega društva „Bisernica“ iz Celovca in hodiških pevcev. — K obilni udeležbi vabi vse ude ter zavedne Slovence in Slovenke odbor.

Vabilo. Pevsko društvo „Gorotan“ v Šmihelu nad Pliberkom priredi v nedeljo dne 11. svečana t. l. ob 1/2 4. uri popoldne pri Šercarju v Šmihelu svoj letni občni zbor z veselico po sledečem sporedu: 1. Nagovor. 2. Petje. 3. „Nemški ne znajo“, šaloigra v enem dejanju. 4. Petje. 5. Sklepne besede. 6. Tombola, katera bo povzročila zadosti smeha. — Nato prosta zabava s petjem. K obilni udeležbi se vabijo vsi zavedni Slovenci in Slovenke iz cele pliberške in šmihelske okolice. Odbor „Gorotana“.

Beljak. Pričakujemo dne 6. svečana na večer v klub Brnčane in druge rojake.

Globasnica. (Zborovanje.) V nedeljo, dne 4. svečana, ima tukajšnje izobraževalno društvo svoj letni občni zbor ob 3. uri popoldne v gostilni pri Šteklju z navadnim sporedom. Udje in prijatelji se uljudno vabijo. Odbor.

Naročajte in razširjajte „Mir“!

Kupujte narodni kolek!

Častna izjava.

Jaz Lovrenc Stefic, p. d. Runc v Komlu, srčno obžalujem, da sem dne 2. prosinca 1906 žalil gospoda Štefana Witterniga, župana libuške občine, z obdolžitvami brez povoda; preklicujem svoje žaleče izraze in prosim s tem gospoda župana Štefana Witterniga odpuščenja.

Komel, dne 17. prosinca 1906.

Služba cerkovnika in organista

se odda do 1. aprila v Šmartnu na Dholici, pošta Poreče. Pri mežnariji je tudi mala kmetija. Več pove cerkveno predstojništvo.

Razpisuje se

mesto okrožnega zdravnika

pri sv. Barbari v Halozah, sodn. okraj Ptuj na Štajarskem.

Stalna plača 1468 K.

Prošnje je pošiljati sanit. okrožnemu odboru pri Sv. Barbari v Halozah do 1. sušca t. l.

Dober postranski zaslužek

dobi vsaka oseba (tudi dama) v vsakem tudi najmanjšem kraju na Slovenskem proti neznatnem pismenem opravilu. Gg. učitelji, trgovci, obrtniki in občinski tajniki imajo prednost. Ponudbe na upravištvo tega lista pod šifro: „Pismeno opravilo“.

V zalogi tiskarne Družbe sv. Mohorja v Celovcu so dobili

krasne platnice

za knjigo: „Slovenski fantje v Bosni in Hercegovini“ od Jern. pl. Andrejka po ceni K 1.— za komad, po pošti 30 vin. več.

Zakonito zavarovano.

Vsako ponarejanje in ponatiskovanje kaznivo.

Edino pravi je
Thierryjev balsam

le z zeleno znamko z nuno.

Staroslačen neprekosljivo zoper molenje prebavljanja, krče v želodcu, koliko, prehlajenje (katar), prsne bolezni, influenco itd. itd.

Cena: 12 malih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika posebna steklenica s patent. zamaškom K 5.— franko.

Thierryjevo centifolijsko mazilo splošno znano kot „non plus ultra“

za vse še tako zastarele rane, vnetja, poškodbe, ture in uljesa vseh vrst. — Cena: 2 lončka K 3.60 franko razpošilja le proti predplači ali povzetju

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogiški Slatini.

Knjižico s tisoči zahvalnih pisem zastonj in franko.

Dobiva se skoro v vseh lekarnah in medicinskih drogerijah.

„Goriško vinarsko društvo,“

registrovana zadruga z omejeno zavezo

v Gorici

ima v svojih zalogah in prodaja

naravna in pristna vina

iz Brd, z Vipavskega in s Krasa.

Razpošilja na vse kraje od 56 litrov naprej.

Vzorci vin pošilja na zahtevo.

Cene zmerne, postrežba točna in reelna.

Sedež društva:

Gorica, ulica Barzellini št. 25.

Hiša na prodaj,

ki ima 2 nadstropji, 2 obokani kleti, 2 izbi za stanovanje, kuhinjo in hlev obokan, žaga, stopna uta, mlin z močno vodno silo, 19 oralov zemljišča. Več se izve v Kazazah; Graben, hišna št. 3, železnična postaja Metlovo (Mittlern.)

Krepkega učenca

s primerno izobrazbo sprejema v trgovino z mešanim blagom Davorin Vrinšek, trgovec, Rečica pri Bledu (Kranjsko).

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta 19 — v Medjatovi hiši v pritličju — Dunajska cesta 19

sprejema:

1. zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi;
2. zavarovanja zvonov proti poškodbi, in
3. zavarovanja za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaju za življenje in nezgode.

Pojasnila daje in sprejema ponudbe ravnateljstvo zavarovalnice ter postreže na željo tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Glavno poverjeništvu za Spod. Štajarsko in Koroško g. Avg. Weixl, Maribor.

Edina domača zavarovalnica! — „Svoji k svojim!“

je varstvena znamka za **ceres-jedilno mast** (iz kokosovih orehov) in **ceres-sadne soke.**

Gospodinja, ki hoče skrbeti za zdravje svojih, rabi ceres-jedilno mast pri praženju, pečenju in kuhi ter postavi kot pijačo ceres-sadne soke na mizo.

Tvornica hranil „Ceres“, Aussig.

Izdelovanje je pod kemično kontrolo po c. kr. ministrstvu notranjih zadev potrjenega preiskovalnega zavoda za živila, Dunaj, IX., Spitalska ulica 13.

Kupci ceres-jedilne masti imajo pravico, blago v izvornem zavoju dati brez stroškov preiskati v tem zavodu.

Zdravje je največje bogastvo! — Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nedosegljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za zunanjo in notranjo vporabo. Osobito odstranjujejo trganje in koljenje po kosteh, nogah in rokah, ter izlečijo vsak glavobol. One delujejo nedosegljivo in spasonosno pri boleznih na želodcu, ublažujejo katar, urejajo izmečke, odpravijo nadubo, bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Preženejo velike in male gliste, ter vse bolezni izvirajoče od glist. Delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter koliko in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico in vse bolezni izvirajoče od mrzlice. Te kapljice so najboljšo sredstvo proti boleznim na maternici in madronu, radi tega ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši.

Dobivajo se samo: **Mestna lekarna, Zagreb.** — Radi tega naj se naroča naravnost pod naslovom: „Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg št. 6, poleg cerkve sv. Marka.“

Denar se pošilja naprej ali povzame. Manj kakor 12 steklenic se ne pošilja. — Cena je naslednja in sicer franko postavljeno na vsako pošto:

1 ducat (12 steklenic) 4 K, 2 ducata (24 steklenic) 8 K, 3 ducate (36 steklenic) 11 K, 4 ducate (48 steklenic) 14.60 K, 5 ducatov (60 steklenic) 17 K.

Na razpolago imam na tisoče priznanih pisem, katerih mi ni mogoče radi pomanjkanja prostora navesti. Zato navajam samo imena nekaterih gospodov, ki so uporabljali „kapljice sv. Marka“ z najboljšim uspehom, ter popolnoma ozdravili: Ivan Baretičič, učitelj; Stjepan Barić, župnik; Ilija Mamić, opankar; Janko Kišulj, kr. nadlogar; Stjepan Seljanić, seljak; Sofija Vukelić, šivilja itd. itd.

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg št. 6, poleg cerkve sv. Marka.

Ustanovljena l. 1360.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavicje.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.